



**2004:43**

**Motion av Paul Lappalainen (mp) om genomgång  
och tillvaratagande av den kompetens som finns  
bland Stockholms stads personal**

För några år sedan började en VD på ett större företag i Göteborg fundera på frågan om integration och hans företags personalstyrka. Procentuellt fanns det många med invandrarbakgrund – men främst på verkstadsgolvet och inte bland tjänstemännen. Hans företag hade en hög sjukfrånvaro samt hög personalomsättning. Samtidigt hade han fått en ide som inspirerades av rapporten om den höga utbildningsnivån bland taxichaufförer med utländsk bakgrund. Han bestämde sig för att göra en kartläggning av hela personalstyrkans nuvarande kompetens samt utvecklingsintresse. Denna kartläggning samt relaterade insatser ledde till en intressant utveckling inom företaget. Sjukfrånvaron har sjunkit. Personalomsättningen har minskat. VD:n anser att det intresse som företaget visat för personalens kompetens, samt tillvaratagandet av den kunskap som fanns, har bidragit till denna positiva utveckling.

Det finns vissa likheter mellan företaget ovan och Stockholms stad. En hyfsat stor andel av Stockholms anställda har en annan etnisk bakgrund än svensk. Samtidigt finns det stor sannolikhet att många är anställda inom områden där deras kompetens inte tas till vara. Detta i sin tur kan innebära en större benägenhet att söka andra arbeten. Eller ett missnöje i förhållande till arbetet. En personalpolitik som utgår ifrån individens kompetens torde leda till olika positiva effekter för Stockholms stad, inte bara som arbetsgivare utan också som en instans, som driver en meningsfull integrationspolitik. Det är i synnerhet en vanlig tanke i rekryteringssammanhang att internrekrytering kan korta ner introduktionsprocessen för en anställd på en ny arbetsplats med tanke på att personen redan torde vara väl insatt i hur arbetsgivaren fungerar i stort.

Alltför länge har integrationspolitiken bedrivits med sysselsättning som ledstjärnan. Då har politiker från höger till vänster i praktiken struntat i individer som har en utländsk bakgrund. Det enda vägledande har varit huruvida de är sysselsatta. Att en läkare har tvingats arbeta som städare, en jurist som hemspråklärare eller en ingenjör som chaufför har inte varit annat

än en marginell politisk fråga för de flesta. Ett steg som nämnts ovan skulle innebära ett konkret avsteg och framsteg i Stockholms och Sveriges integrationspolitik.

Med denna bakgrund yrkar jag att

1. Stockholms stad ges i uppdrag att genomföra en kartläggning över den kompetens som stadens personal besitter
2. Stockholms stads personalpolitiska avdelning utvecklar en plan för att staden som arbetsgivare, oavsett den nuvarande placeringen av personalen, skall ta tillvara denna kompetensreserv.

Stockholm den 20 september 2004

*Paul Lappalainen*